Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3. Den 1ste Februar 1899. 48de Aargang.

Et Sammendrag af De Sidste-Dages Helliges Historie og Trosbekendelse.

Følgende Artikel om „Mormonerne" blev efter Forlangende af Redaktøren for »Progress«, et Chicago Magasin, skreven og overleveret af Præsident F. D. Richards, Historieskriver for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige:

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, bedre kendt som „Mormonkirken", blev organiseret den 6te April 1830 i Fayette, Seneca County i Staten New York, og Joseph Smith, jun., blev valgt som den første Ældste og Oliver Cowdery som den anden Ældste af Kirken. Medlemmerne, hvoraf Samfundet bestod, vare troende paa Gud, Faderen, og paa hans Søn, Jesus Kristus, samt paa den Helligaand. De havde omvendt sig fra sine Synder og vare blevne døbte med Neddyppelsens Daab til Syndernes Forladelse og vare blevne bekræftede Medlemmer af Kirken ved Haandspaalæggelse af Ældsterne, hvilke beseglede paa dem den Helligaands Gave, samt Rettighed til at modtage og nyde de samme Gaver og Kræfter, der tilhørte dem, som modtog den Helligaands Gave i forrige Tider. Dette skete i Følge Aabenbaring og Befaling af Almagtens Gud, som med sin Søn, Jesus Kristus, havde vist sig i et himmelsk Syn til Joseph Smith. En Guds Engel havde ogsaa vist sig for Joseph Smith og vist ham Stedet, hvor visse Beretninger om Amerikas oprindelige Indbyggere vare opbevarede, hvilke, efter gentagne Syner og Instruktioner af Engelen, bleve leverede til den unge Profet.

De bestod af mange tynde Metalplader, der havde Udseende af Guld, hvorpaa der var indgraveret Skrifttegn paa begge Sider, der berettede Historien, Vandringerne, Opkomst og Fald af en Koloni, bragt til Amerika paa den Tid Menneskene bleve adspredte fra Babelstaarnet; og ligeledes om en senere Udvandring af Israeliter fra Jerusalem, da Zedekias var

Konge i Judæa. Disse Folks Religion var beskreven tilligemed en nøjagtig Beretning om Kristi Kirkes Oprettelse iblandt dem, ved hans egen personlige Aabenbarelse for dem efter sin Opstandelse og Himmelfart. Med Pladerne fulgte ogsaa et Urim og Thummim, ved hvis Hjælp og Guds Magt Joseph Smith oversatte en Del af Beretningen, hvilken var bleven forkortet og nedskreven af en Profet, der levede blandt dette Folk, og hvis Navn var Mormon. Bogen, som saaledes blev oversat, kaldes derfor Mormons Bog, og er bleven trykt i flere forskellige Sprog.

Førend Kirken blev organiseret blev Joseph Smith og Oliver Cowdery besøgt af Johannes den Døber, der meddelte dem det aaroniske Præstedømme med Fuldmagt til at døbe til Syndernes Forladelse. Ligeledes havde de et Besøg senere hen af Peter, Jakob og Johannes, hvilke ordinerede dem til Apostle af Jesus Kristus, med Fuldmagt til at meddele de døbte og omvendte troende den Helligaand ved Haandspaalæggelse, og tillige til at organisere og oprette Kristi Kirke i dens Fuldkommenhed som en Forberedelse paa Frelserens anden Tilkommelse.

Joseph Smith, Guds Profet, Seer og Aabenbarer, vejledet af Aabenbarelsens Aand, gik til Værks paa sit Missionsarbejde. Evangeliet blev prædiket, den Helligaand blev udgydt over de døbte og blev aabenbar ved Helbredelser, Mirakler, Tungemaal, Udlæggelse, Profetier, Syner, og alle de Gaver, der fandtes i den oprindelige Kristi Kirke. Mænd bleve kaldte ved Aabenbaring til at indtage Kirkens forskellige Embeder, hvoriblandt Apostle, Halvfjerds, Ældster, Præster, Lærere og Diakoner, Biskopper og Evangelister; Missionærer blev udsendt i Verden for at forkynde Evangeliet uden „Pung eller Taske“. Folk, som annammede deres Vidnesbyrd om, at Evangeliet og Kristi Kirke var gengivet til Jorden, fik selv et Vidnesbyrd fra Gud om dette Budskabs Sandhed, og som Guds udvalgte samlede de sig fra alle Jordens Dele til Kirkens Nukleus i Amerika.

Fra Begyndelsen af rasede Forfølgelser mod Kirken. Dens Fjender brugte alle mulige Slags falske Beskyldninger. De Hellige bleve drevne bort fra deres Ejendomme i Missouri og senere fra Illinois. Mange af dem bleve ihjelslagne af Pøbelen, deres Gods konfiskeret, og den 27de Juni 1844 blev Profeten Joseph Smith og hans Broder Hyrum skudt tildøde af en Pøbel, som havde sortsværtet deres Ansigter; dette skete i Carthage Fængsel i Illinois. Tilsidst blev hele Menigheden uddreven fra Staden Nauvoo, hvilken de havde opbygget ved Mississippiflodens Bred. Under Brighams Youngs Ledelse, som var Præsident over de tolv Apostle, vandrede de forfulgte Hellige til Winter Quarters ved Missouriflodens Bred, nær det Sted, hvor Council Bluffs nu er bygget. Her var det, de fik en Opfordring fra de forenede Staters Præsident paa at lade 500 Mænd indskrive til Tjeneste i Krigen mod Meksiko. De udgjorde naturligvis Menighedens Styrke, men blev dog overensstemmende med sand Fædre-

landskærlighed udleverede. De gjorde en Marsch over en Ørk til deres Bestemmelsessted, hvilken næppe finder sin Lige i Historien, medens de maatte forlade deres Familier uforsynede med Livets Nødvendigheder, til at kæmpe for Tilværelsen i den dengang ubeboede Landstrækning. I 1847 blev den berygtede Vandring fra Missourifloden over Sletterne og Bjærgene udført af Brigham Young og Pionererne, hvis Antal var 143 Mænd, 3 Kvinder og 2 Børn. Den 24de Juli samme Aar naaede de Stedet, hvor Salt Lake City nu er bygget. Det store smukke Tempel, der har kostet over 3 Millioner Dollars, hæver sine Taarne fra Stedet, hvor Brigham Young stod, da følgende profetiske Ord faldt fra hans Læber: „Her ville vi opføre et Tempel for vor Gud."

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har nu sine Grene i alle de civiliserede Nationer og paa mange Øer i Havet. Den har seksten hundrede Ældster paa Mission, som arbejde uden Belønning af Mennesker. Dens Medlemsantal er cirka 300,000. Den har i Eje fire prægtige Templer, hvori udføres Ordinancer for de levende og døde. Dens Præsident er Lorenzo Snow, med George Q. Cannon og Joseph F. Smith som Raadgivere, hvilke alle ere Apostle af Jesu Kristi Kirke, og holde Nøglerne til Guds Rige med Magt til at binde og løse, ligesom den, Frelsereren meddelte Peter, Jakob og Johannes, og som de nu have gengivet til Jorden. Kirken har tolv Apostle til at aabne Døren for Evangeliets Forkyndelse i alle Lande, og ordne alle Kirkens Anliggender. Den har alle de forskellige Afdelinger og Ordner af Embederne og Præstedømmet, som fandtes i Kirken i dens første Aarhundrede. Den forvalter i de samme Ordinanser og har den samme Enighed, Magt, aandelige Gaver og guddommelige Meddelelse, som dengang blev de Hellige tildelt.

Mormonismen erklærer Guds Personlighed og hans Aands Allestedsnærværelse som alts Liv og Lys. Den lærer os, at den menneskelige Aand er Guds Afkom og havde en Tilværelse som et levende Væsen før dets Forening med det jordiske Legeme; at det ikke alene vil vedvare efter Døden, men vil blive iført et uforkrænkeligt Legeme med en saa høj Grad af Herlighed og Ophøjelse, som det vil være skikket til at modtage formedelst dets Gerninger her i Livet; at alle Mennesker ville opstaa fra de døde og blive dømte efter deres Gerninger; at Menneskene for at opnaa den højeste eller celestiale Herlighed, maa blive fødte af Vand ved Daaben, og af Aand ved den Helligaands Gave, som meddeles ved Haandspaalæggelse, og maa derpaa „leve ved ethvert Ord, der udgaar af Guds Mund;" at de ugudelige vilde blive straffede i Forhold til deres onde Gerninger; at, medens Guds Straffedomme ere evige, fordi han er den evige Lovgiver, Syndere ville deltage i disse Straffedomme i en Grad, og for en Tid tilsvarende nødvendig for at bringe dem til Omvendelse og Forbedring; at Evangeliet, som prædikes til Folk

her i Livet, vil ogsaa blive forkyndt til de Aander, som have forladt deres Legemer uden at have Lejlighed til at modtage den rene Sandhed, som den er aabenbaret fra Himlen; at de levende Hellige kunne i dertil indviede Templer udføre de Ordinanser som ere til Frelse; at Frelserens Komme for at regere som Kongers Konge stunder til, og at dette Riges Evangelium skal prædikes for alle Nationer til et Vidnesbyrd om hans Komme; at denne Verdens Riger vil blive Guds og hans Søns, Kristi Rige; at Satan vil blive bunden, Jorden blive renset fra Fordærvelighed, og Herrens Herlighed skal fylde Jorden, ligesom Vandene skjule Havets Bund; og at alle Mennesker med Undtagelse af Fortabelsens Sønner, som synde imod den Helligaand efter at have modtaget den, tilsidst ville blive frelste og opnaa nogen Grad af Lyksalighed, Brugbarhed og Herlighed.

Ægteskab er hos de Hellige et Sakramente. Det er helliget for Tid og for al Evighed. Det besegles paa Jorden af en, som har guddommelig Fuldmagt, og er derfor bunden i Himmelen. Døden kan adskille Parret for en Stund, men eftersom deres Ægteskabsbaand ere evige, kan hverken Døden eller anden Magt, som ikke er guddommelig, adskille dem. Denne Forening af Kønnene er nødvendig for at fuldkomme Ophøjelse i den celestiale Verden. „Thi i Opstandelsen skulde de hverken tage til Ægte, ej heller bortgiftes;" men kun her i Livet, hvor begge ere prøvede i denne Prøvestand. De, som ikke opnaa en højere Tilstand end Engles, ere tjenende Aander for Guds Sønner og Døtre, hvilke opnaa „en over al Maade stor og evig Vægt af Herlighed." De, som ere frelste, helligede og kronede med Arveret hos Gud, og ere Kristi Medarvinger, dvæle i Faderens og Sønnens Nærværelse, og hver vil, som Hoved over sin egen Efterslægt, arve alt, og regere som Konger og Præster for Gud i evigvarende Herlighed, Magt og Herredømme.

Profeten Joseph Smith skrev efter Forlangende et kort Udtog af de Sidste-Dages Helliges Tro saaledes, som følger:

1. Vi tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn Jesus Kristus, og paa den Helligaand.

2. Vi tro, at Menneskene ville blive straffede for deres egne Synder, og ikke for Adams Overtrædelse.

3. Vi tro, at alle Mennesker formedelst Kristi Forsoning kunne blive frelste ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinanser.

4. Vi tro, at disse Love og Ordinanser ere:
   1) Tro paa den Herre Jesus Kristus.
   2) Omvendelse.
   3) Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse.
   4) Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.

5. Vi tro, at Mænd maa kaldes af Gud ved Inspiration og ordi-

neres af dem, som ere rettelig bemyndigede, til at prædike Evangeliet og forrette sammes Ordinanser.

6. Vi tro paa den samme Organisation, som fandtes i den oprindelige Kirke, nemlig: Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder, Lærere og Diakoner.

7. Vi tro paa det evige Evangeliums Kræfter og Gaver, nemlig: Bedømmelse af Aander, Profeti, Aabenbaring, Syner, Helbredelse, Tungemaal og Udlæggelse af Tungemaal o. s. v.

8. Vi tro paa Guds Ord, saaledes som det er nedskrevet i Bibelen, for saa vidt som det er rigtigt oversat; vi tro ogsaa paa Guds Ord, nedskrevet i Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog.

9. Vi tro alt det, som Gud har aabenbaret, alt det, som han nu aabenbarer, og vi tro, at han endnu vil aabenbare flere store og vigtige Ting, henhørende til Guds Rige.

10. Vi tro paa den virkelige Indsamling af Israel og paa Genbringelsen af de ti Stammer, at Zion vil blive grundlagt paa det vestlige Fastland (Amerika), at Kristus vil personlig regere paa Jorden i et Tusind Aar, og at Jorden vil vorde fornyet og faa den paradisiske Herlighed.

11. Vi fordre den Rettighed, uforstyrret at dyrke Gud den Almægtige, i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende, og indrømme alle Mennesker den samme Rettighed; lader dem tilbede hvorledes, hvor og hvad de behage.

12. Vi tro, at det er rigtigt at være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige samt at adlyde, ære og opretholde Lovene.

13. Vi tro, at enhver bør være retskaffen, sanddru, kysk, maadeholden, velgørende, dydig, oprigtig og gøre godt mod alle. I Sandhed, vi kunne sige med Paulus, at vi „tro alt", vi „haabe alt", vi have udstaaet meget, og vi haabe ved Guds Hjælp at blive i Stand til at „udholde alt". Vi eftertragte alt, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt.

Joseph Smith.

Hvad Guds Personlighed angaar, henvise de Sidste-Dages Hellige til de følgende Skriftsteder:

„Og Gud sagde: Lader os gøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse . . . . Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede, Mand og Kvinde skabte han dem." (1. Mosebog 1, 26. 27.)

Thi en Mand bør ikke bedække Hovedet, efterdi han er Guds Billede og Ære. (1. Kor. 11, 7.)

„Og Moses og Aaron, Nadab og Abihu, og halvfjerdsindstyve af de Ældste af Israel stigede op. Og de saa Israels Gud; og det var

under hans Fødder som en Gerning af Saphir-Sten, og som Himmelen selv, naar den er klar." (2. Moseb. 24, 9. 10.)

Jesus, Guds Søn, siges at være „hans Herligheds Glands, og hans Væsens udtrykte Billede." (Hebr. 1, 3.)

„Hvilken er den usynlige Guds Billede, al Skabningens Førstefødte." (Col. 1, 15.)

Guds Allestedsnærværelse ved at hans Aand alle Vegne er udspredt er saaledes erklæret:

„Dette er Kristi Lys, som han ogsaa er i Solen, og Solens Lys og den Magt, ved hvilken den blev dannet; som han ogsaa er i Maanen, og Maanens Lys og den Magt, ved hvilken den blev dannet; som ogsaa Stjernernes Lys og den Magt, ved hvilken de bleve dannede. Og ligeledes Jorden og dens Magt; den Jord, hvorpaa I staa; og det Lys, som nu skinner, der giver Eder Lys, er formedelst ham, som oplyser Eders Øjne; hvilket er det samme Lys, der opliver Eders Forstand, hvilket Lys udgaar fra Guds Omgivelse for at opfylde det umaadelige Rum. Det Lys, der er i alle Ting, der giver alle Ting Liv, der er den Lov, ved hvilken alle Ting styres, ja Guds Magt, som sidder paa sin Trone, han, som er i Evighedens Skød, omgivet af alle Ting." (Aabenbaringen i Pagtens Bog, den 27de December 1832.)

„Og Jorden var øde og tom, og der var mørkt oven over Afgrunden, og Guds Aand svævede oven over Vandene." (1. Moseb. 1, 2.)

„Ved hans Aand ere Himlene dejlige." (Job. 26, 13.)

„Udsender Du Din Aand, skabes de, og Du fornyer Jordens Skikkelse." (104de Salme 30.)

„Og jeg vil give min Aand i Eder, og I skulle leve." (Ezekias 37, 14.)

„Sandelig, den Aand, som er i Menneskene, og den Almægtiges Aande, gør dem forstandige." (Job 32, 8.)

„Og det skal ske derefter, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kød." (Joel 3, 1.)

„Det er Aanden, som levendegør." (Joh. 4, 63.)

„Men os aabenbarede Gud det formedelst sin Aand; thi Aanden ransager alle Ting." (1. Cor. 2, 10.)

At Menneskenes Aander ere Guds Afkom, vises af det følgende:

„Og nu, sandelig siger jeg Eder, jeg var i Begyndelsen hos Faderen, og er den Førstefødte, og alle de, der ere avlede formedelst mig, ere meddelagtige i samme Herlighed, og ere den Førstefødtes Menighed. I vare ogsaa i Begyndelsen hos Faderen." (Aabenb. den 6te Maj 1833.)

„Have vi tilmed haft vore kødelige Fædre til Optugtere, og bevaret Frygt for dem, skulde vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige og leve." (Hebr. 12, 9.)

„Jeg farer op til min Fader og Eders Fader, og til min Gud og Eders Gud." (Joh. 20, 17.)

„Thi baade den, som helliggør, og de, som helliggøres, ere alle af En, hvorfor han ikke skammer sig ved at kalde dem Brødre . . . . Efterdi da Børnene ere delagtige i Kød og Blod, er han i lige Maade bleven delagtig deri . . . . Derfor burde han blive sine Brødre lig i alle Ting." (Hebr. 2, 11—17,)

„I Elskelige, nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lig, thi vi skulle se ham, som han er." (1. Joh. 3, 2.)

„Hvor var Du, der jeg grundfæstede Jorden? Forkynd det, om Du kender Forstand? . . . . . Der Morgenstjerner, og alle Guds Børn raabte for Glæde." (Job. 38, 4—7.)

„Og Støvet maa komme til Jorden igen, som det var før, og Aanden maa komme til Gud igen, som gav den." (Præd. 12, 7.)

At de Dødes Opstandelse strækker sig til alles Genopvækkelse, som have levet og dødt paa Jorden, for at dømmes i deres genoprejste Legemer for de Gerninger, de have gjort her i det jordiske Legeme, er en bibelsk Lære, som kan ses af følgende Anførelser:

„Forundrer Eder ikke derover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans Røst; og de skulle gaa frem, de, som have gjort godt, til Livsens Opstandelse; men de, som have gjort ondt, til Dommens Opstandelse." (Joh. 5, 28. 29.)

„Og jeg saa de Døde, smaa og store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladne; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog, og de Døde bleve dømte efter det, som er skrevet i Bøgerne, efter deres Gerninger. Og Havet afgav de Døde, som vare i det, og Døden og Helvede afgave de Døde, som vare i dem, og de bleve dømte, hver efter sine Gerninger." (Aab. 20, 12. 13.)

„En er Solens Glans, en anden Maanens Glans, en anden Stjernernes Glans, thi som en Stjerne overgaar den anden i Klarhed, saaledes er og de Dødes Opstandelse." (1. Kor. 15, 41.)

I Mormons Bog læse vi paa Side 425 følgende:

„Der er et Mellemrum imellem Døden og Legemets Opstandelse, og Sjælen kommer til Salighed eller Elendighed indtil den Tid, som er bestemt af Gud, da de Døde skulle komme frem, og Legeme og Sjæl blive forenede, samt blive bragte til at staa for Gud og at blive dømte efter deres Gerninger . . . . Sjælen skal komme igen til Legemet, og Legemet til Sjælen; ja, og hvert Lem og Led skal komme igen til sit Legeme, ja, endog et Haar af Hovedet skal ikke blive tabt, men alle Ting skulle komme til deres fulde Sammensætning igen."

(Forts. S. 44.)

Den 1ste Februar 1899.

Prøver alt, beholder det gode.

Apostelen Paulus i sit Brev til de Thessaloniker formanede dem til at „prøve alle Ting og holde fast ved det gode. Hvor vidt de Thessaloniker efterlevede denne Formaning, vide vi ikke; men vi vide, at mange af vor Tids Kristne staa meget langt tilbage i at give Agt paa dette herlige Raad med Hensyn til saadanne Lærdomme, som ikke stemme overens med deres forud opfattede Ideer.

Det er umuligt at bedømme, hvor meget Verden er bleven forhindret i sin Fremadskriden i Kundskab paa Grund af den fordomsfulde Maade, hvorpaa de dømme i Sager af Vigtighed, uden først at lytte til begge Sagens Sider. Saaledes har der været mange Tilfælde i forbigangne Tider, hvor Mænd under Dødsstraf ere blevne tvungne til at fornægte Sandheden, der nu er ganske almindelig antagen af Verden, medens andre, af højere Karakter, have modigen ladet sig kaste i Fængsel eller gaaet Døden i Møde, hellere end at fornægte Sandheden, imod al Overbevisning.

Mange videnskabelige Sandheder, som nu enhver Skoledreng kender, bleve modstridte af Middelalderens Kristne, alene fordi de bleve lærte i de forhadte Jøders Skoler eller i de kætterske Saraceners. Denne Følelse af Intolerance og Skinhellighed, skønt noget formildet, er gaaet i Arv fra Slægt til Slægt og vedholdes af mange i vor Tid, saa at i Stedet for at agte paa Frelserens Bud, at vi skulle „elske vore Fjender", ere mange rede til at modstaa og forfølge dem, hvis religiøse Anskuelser ikke ere lig deres egne. Det synes at være vanskeligt for nogle at forlade deres Dogmer, som de fra deres tidligste Barndom have ladet sig indprente, og som var deres Fædres Tro for mange Slægter tilbage; men denne Slægt burde vide, at en Troslæres Ælde beviser den ikke at være sand, men derimod vises mange af de største Sandheder at være af nyere Opdagelse. Dette er i Særdeleshed sandt med Hensyn til videnskabelige Opdagelser, og kunde det ikke i det mindste ogsaa være muligt, at saadanne Religionsprincipper, som synes at være nye for denne Slægt, kunne være guddommelige Sandheder? Omendskøndt vi kunne sige om en Sandhed, at den er en ny Opdagelse, kunne vi dog ikke med Føje sige om en Sandhed, at den er ny; thi al Sandhed er saa gammel som Himlen, og saa evig som Gud selv, medens Vildfarelser aldrig har været og aldrig kunne blive til Sandhed.

Folk kunne klynge sig fast til deres fejlagtige Lærdomme, ligesom en skibbrudden klynger sig til Vraget, men, ligesom han, maa de tilsidst, naar Sandhedens Bølger skal faa Overmagten, enten søge Frelse paa

anden Maade eller omkomme. Hvem vilde nu, da der alle Vegne er Jernbaner, nøjes med en gammeldags Postillonrejse, eller bruge et Tællelys fremfor det klare elektriske Lys, der funkler som en skinnende Stjerne i Naboens Hus? Saaledes er det Menneskes Tilstand, som indeslutter sig i en snever og ussel Trosbekendelse, og som ikke vover at undersøge deres Lærdomme, som ikke ere lig hans egne, selv om Forskellen skulle være ganske betydelig.

De Sidste-Dages Hellige anraabe den religiøse Verden i Dag om at høres, og de tro, at de have vigtige Sandhedsprincipper, som intet andet Folk paa Jorden eje, saadanne, som ville føre Mennesket ind til sin Skabers Nærværelse. Unægtelig fortjene de at høres, eftersom de vise sig villige til at tilstede andre det samme Privilegium. En af deres vigtigste Trosartikler lyder saaledes: „Vi fordre den Rettighed, uforstyrret at dyrke Gud, den Almægtige i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende, og indrømme alle Mennesker den samme Rettighed, lader dem tilbede hvorledes, hvor og hvad de behage." Ikke alene gør de dette, men i deres Hjem i Klippebjærgene aabne de deres Kirker for andre Religionspartiers respektable Prædikanter af alle Slags, og de Hellige gaa og lytte til dem i al Venlighed og Fredelighed.

Hvo, som har Sandheden paa sin Side, behøver ikke at ængstes over at stille den ved Siden af Vildfarelser, thi den vil ikke skades derved i mindste Grad; og enhver Lærdom, som ikke taaler en nøjagtig Undersøgelse og Sammenligning med andre, fortjener at gaa tilgrunde under en saadan Prøve, og vil en Gang i Tiden visseligen omstødes til Beskæmmelse for dem, som have klynget sig saa fast dertil, trods al Overbevisning ved Fornuftens rette Brug.

De Sidste-Dages Hellige ere villige til at annamme Sandhed, ihvor den findes, og hvorfra den end monne komme, og alt, hvad de fordre, er, at deres Lærdomme blive undersøgte med Upartiskhed og med en sand kristelig Følelse. De Vaaben, der almindeligvis bruges i Strid mod vore Ældster, ere saadanne, som Skraalere burde skamme sig ved, og som meget mindre burde bruges af dem, der erklære sig at være den fromme og ydmyge Nazaræers Tjenere, eller Redaktører af respektabeltænkte Folkeblade.

Den Slags Folk erfare, at Argumenter, der ikke ere grundede paa den hellige Skrift eller paa den sunde Fornufts Slutninger, ere aldeles unyttige og magtesløse, naar de anvendes til at bestride Læresætninger, der ere Bibelens egne og uimodstaaelig logiske; derfor maa saadanne enten overgive sig til deres Modstandere eller tage Tilflugt til de eneste Midler, der staa til deres Raadighed, nemlig at opdigte og udsprede falske Beskyldninger, der have til Hensigt at opægge Mennesker til Had, Pøbelvold og Forfølgelse.

. En sand Kristen vil ikke fæste Lid til onde Rygter uden først at

blive fuldkommen overbevist om deres Paalidelighed, og uden først at give den berygtede en Lejlighed til at forsvare sig, og han vil heller ikke udsprede saadanne Rygter, paa det at han ikke skulde bære falsk Vidnesbyrd mod sin Næste.

„Dømmer ikke, paa det, at I ikke skulde dømmes; thi med hvad Maal, I maale til andre, skal Eder igen tilmaales.“ Ønsker nogen at blive dømt efter løgnagtige Rygter, satte i Omløb af sine Fjender? Vi tro det ikke. Derfor, lader enhver vogte sig for at dømme paa den Maade, thi vi have Frelserens egne Ord for, at denne er den eneste Undflugt fra en saadan Dom. **A. W.**

Afløsning. Ældste Gustav A. Brandt løses fra sit Missionsarbejde som Skriver og Oversætter for Nordstjärnan, med Tilladelse til at rejse hjem til sin Familie i Utah.

Et Telegram fra Præsident Lyman i Liverpool blev den 19de Januar modtaget paa Kontoret i København, hvilket oversat lyder saaledes: „Løs Gustav Arvid Brandt, Hustru syg.“

Som vel bekendt har Broder Brandt i de sidste 17 Maaneder arbejdet med al mulig Flid, og til alles fuldkomne Tilfredshed, som Skriver og Oversætter for Nordstjärnan, men fik nu den bedrøvende Efterretning, at hans Hustru var meget syg, og følgelig ønskedes Broder Brandt i Hjemmet saa snart som muligt, hvorfor han saa pludselig er løst fra sin Missionsvirksomhed. Han ankom til København fra Utah den 13de Marts 1897, og virkede i Stockholms Konference i 5 Maaneder og blev da beskikket til at arbejde paa Kontoret i København. Vi nære det Haab, og det er vor Bøn til Gud, at han vil tilstede Broder Brandt en lykkelig Hjemrejse, og der at mødes med alle hans kære, som han forlod i Hjemmet, at de endnu i mange Aar maatte glædes i hinandens Selskab.

Afløsning og Beskikkelse. Ældste Carl A. A. Augustson løses fra at arbejde i Gøteborg Konference og beskikkes til at arbejde i København som Skriver og Oversætter for Nordstjärnan.

Andreas Peterson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Bedste Tanker. En af Zions unge Mænd siger: Mine bedste Tanker ere dem, der lede mig til at tænke paa Gud og hans umaadelige Kærlighed for os, hans jordiske Børn. Mine Tanker i denne Retning ere for mig som en Mine, hvoraf, jo dybere jeg graver, desto skønnere Perler jeg finder. F. R.

Et Sammendrag af de Sidste-Dages Helliges Historie og Troesbekendelse.

(Fortsat fra Side 39.)

At Daab af Vand og den Helligaand er nødvendig, ses af det paafølgende:

„Gaar ud i al Verden, prædiker Evangeliet for alle Folk, handler med den Myndighed, jeg har givet Eder, og døber i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn; og hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig, og hvo, som ikke tror, skal fordømmes. Og hvo, som tror, skal blive velsignet med medfølgende Tegn, ligesom der er skrevet . . . . . Sandelig, sandelig siger jeg Eder, at de, som ikke tro paa Eders Ord, og ikke ere døbte i Vand i mit Navn til deres Synders Forladelse, at de maatte annamme den Helligaand, skulle blive fordømte og skulle ikke komme ind i min Faders Rige." (Pagtens Bog, Aab. Nov. 1831.)

„Jesus svarede; Sandelig, sandelig siger jeg Eder, uden nogen bliver født af Vand og af Aanden, kan han ikke komme ind i Guds Rige." (Joh. 3, 5.)

„Gaar ud i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen; hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt." (Mark. 16, 15, 16.)

„Men Petrus sagde til dem: Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave." (Ap. G. 2, 37. 38.)

„Men der de troede Philippus, som forkyndte Evangelium om det, som hører til Guds Rige og Jesu Kristi Navn, bleve de døbte, baade Mænd og Kvinder . . . . Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Helligaand." (Ap. G. 8, 12—18.)

At dette Evangelium skal prædikes for alle Folk, baade de levende og de døde, ses af følgende:

„Thi og Kristus led eengang for Syndere, en Retfærdig for uretfærdige, paa det at han kunde føre os frem til Gud; han, som vel led Døden efter Kødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort, og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare genstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noæ Dage, da Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte Sjæle, bleve frelste ved Vand." (1. Peter 3, 18—20.)

„Thi derfor er og Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kød, men leve for Gud i Aand." (1. Peter 4, 6.)

Næst bevises, at de levende Hellige maa forrette Ordinanser for de Døde, som ere omvendte.

„Hvad mon de ellers gøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke oprejses? Hvi døbes de da for de Døde?" (1. Kor. 15, 29.)

„Og Frelsere skulle opkomme paa Zions Bjærg at dømme Esaus Bjærg; og Riget skal høre Herren til." (Obadias 1, 21.)

„Efterdi Gud havde udset noget bedre for os, at de ikke skulle fuldkommes uden os." (Hebr. 11, 40.)

At det sande Evangelium skulde blive forkyndt som en Forberedelse paa Frelserens Komme og Verdens Ende, vil ses af følgende:

„Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme." (Matt. 24, 14.)

„Og jeg saa en anden Engel flyve midt igennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, som sagde med høj Røst: frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen." (Joh. Aab. 14, 6. 7.)

At Satan skal blive bunden, og Jorden renset fra Fordærvelse, Jordens Riger blive Guds Rige, at Kristi Regering og Sejer over Satan og Synd skal blive fuldkommen og altomfattende, bevidnes af følgende Tekster: Joh. Aab. 20, 1—3. 13. 14; og 21, 3. 4.; — 2. Peter 3, 10. 11; — Esaias 24, 1.—6. og 21.—23.; — Phil. 2, 10. 11.; — Dan. 2, 44.; — Dan. 7, 13. 14.; — Esaias 65, 25. og 66, 22.; — 1. Kor. 15, 24—28. og 41—54.

Angaaende evigt Ægteskab og de frelstes Herlighed og Herredømme bør man lægge Mærke til, at da det første Ægteskab blev helliget i Edens Have var Parret udødelig. Døden kom formedelst Synden, men Liv blev genbragt formedelst Forsoningen. Adam og Eva ere derfor ægtede for Evighed; se 1. Moseb. 2, 22. 23.; og 1, 27. 28.; — Kor. 15, 21. 22.

„Dog er hverken Manden uden Kvinden, ej heller Kvinden uden Manden i Herren." (1. Kor. 11, 11. Se ogsaa Joh. Aab. 20, 4—6.; – 5, 9—10.; — 21, 3—7.)

Tale af Præsident George Q. Cannon,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 27de Februar 1898.

(Fortsat fra Side 39.)

Jeg har takket Herren og endnu takker ham, naar jeg tænker paa, at jeg er een af de Sidste-Dages Hellige, thi Kundskaben om Sandheden og Guds Aand har fyldt mig med Glæde hele mit Liv. Og jeg kan sige med Taknemmelighed til Gud, at jeg glæder mig derved ligesaa meget i Dag, som nogen Sinde før i mit Liv. Derfor ved jeg, at der ingen anden Vej er, vi kunne vandre paa, og intet andet Arbejde vi

kunne beskæftige os med, der vil bringe os saa megen Glæde, Fred og Lyksalighed, som det at efterleve Guds Love og at arbejde med Flid og Iver for Værkets Fremme. Dette er mit Vidnesbyrd, og jeg har haft mange Lejligheder i min Levetid til at erfare dette. Min Virken har ikke altid været i en og samme Retning; jeg har ikke altid været i ens Omstændigheder eller Omgivelser. De have været meget forskellige, og i denne store Forskellighed er det bleven mig bevisliggjort. Naar jeg siger dette, ved jeg, at jeg udtaler det Vidnesbyrd, Hundreder af andre i denne Forsamling vilde bære, fordi de have haft lignende Erfaringer. Der er saaledes mange Ting, der tjene os til Opmuntring i at staa trofaste for Herren, og tragte efter enhver Velsignelse og Naadegave, der staar i vor Magt at opnaa derved.

Det er mit største Ønske, at de Sidste-Dages Hellige skulde holde deres anden Prøvestand hæderlig. Enhver af de tilstedeværende holdt deres første Prøvestand hæderlig. Herren har aabenbaret for os, at førend vi kom her paa Jorden, havde vi en Tilværelse. Vor Frelser var til, førend han kom her i Kødet. Vi havde alle en Tilværelse før denne. Vore Aander vare der med ham. Beviset for, at vi holdt vor første Prøvestand ubrødelig, ligger deri, at vi nu ere her i Besiddelse af disse jordiske Legemer. Før Mennesket blev sat her paa Jorden, skete der et Oprør i Himlen. Ikke alene er dette bleven os aabenbaret, men det er ligeledes nedskreven i Bibelen. Herren har dog aabenbaret os andre Ting, der staa i Forbindelse med vor Forudtilværelse. Han har sagt os, at Frelsens Plan blev forhandlet i Himmelens Raad. Lucifer, en Morgenrødens Søn — ikke Sønnen den Elskelige — tænkte, han havde en bedre Plan end den, Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, ansaa som den bedste. Lucifer sagde til den Almægtige, at han vilde frelse alle Menneskene ved at berøve dem deres fri Villie, og alt, hvad han forlangte, var, at Gud skulde give ham Æren. Men Frelseren var villig til at komme her og gøre sin Faders Villie. Herover blev Lucifer vred, og der staar skrevet, at han ledte bort efter sig en Trediedel af Himlens Hær. Uden Tvivl var han et Væsen af stor Anseelse, og en listig Sofist. Thi han fik en Trediedel af hele Guds Familie overtalt til at tro, at hans Plan var den bedste. Han gjorde Oprør og blev kastet ud, og Straffen var, at han og hans Tilhængere ikke skulde faa Legemer. Fra den Tid til nu have de søgt at sætte sig i Besiddelse af Menneskenes Legemer. Vi læse om en Legion Djævle i een Person, og da Frelseren var i Færd med at drive dem ud, bad de ham om Lov til at fare ind i Svinene. Derfor siger jeg, at Beviset for, at vi holdt vor første Prøvestand hæderlig ses af, at vi nu ere her i Besiddelse af Legemer. Der kunde have været, og uden Tvivl var Forskel paa den Grad af Tro og Nidkærhed, vi hver for sig viste. Nogle vare uden Tvivl ved denne store Afgørelse mere frimodige og standhaftige end andre. Men at vi alle vare

trofaste i vor første Prøvestand, ses af, at vi nu ere her i denne Tilværelse.

Vi ere sendte herned med vor fri Villie, udelukkende i den Hensigt at vi maatte sættes paa Prøve. Vi ere blevne benaadede med denne vor anden Prøvestand, for at det maatte blive bevisliggjort, om vi ville være trofaste heri eller ikke. Et Slør er bleven hængt mellem os og vor Fader i Himlen. Det, som hører til vor Forudtilværelse, er skjult for os, skøndt der maaske neppe findes noget voksent Menneske, der ikke en eller anden Gang har haft Anelse om noget, som de ikke godt kunne erindre. Men vor Forudtilværelse ligger skjult for os, og uden Tvivl er det i en viis Hensigt; thi om dette ikke var Tilfældet, vilde vi blive saa trætte af denne Tilværelse og dens Genvordigheder, at vi ikke kunde føle os tilfredse her. Vi ere overladte til at bruge vor Handleevne, lige som vi vare i vor første Prøvestand, for at se, om vi ville være trofaste mod Gud i denne Tilværelse. Vi ere, som sagt, udelukte, men Gud viser os dog tydelig Vejen, hvorpaa vi skulle vandre. Han siger os, hvad vi skulle gøre, og paaminder os om at være ham lydige. Han beder os om at søge efter hans Aand, at bede ham om Lys og Vejledning; og han lover os, at om vi ville gøre dette, og være ham tro i denne jordiske Tilværelse, vil han krone os med Herlighed og give os evig Lyksalighed. Vi ere Guds Børn; han er vor Fader. Han ønsker, at vi skulle vorde ham lig. Han ønsker, at vi skulle vandre paa den Vej, der vil føre os til lige saa stor Ophøjelse, som han selv har opnaaet. Derfor er det godt, at vi skulde prøves — ja, prøves til Døden, om det var nødvendigt; thi han ønsker at forskaffe os Arveret, og at give os den Herlighed, han selv har i Eje; han leder os fremad paa Uddannelsens Bane, indtil vi ville naa vort Maal, ligesom han har naaet sit Maal. Men Satan har sat sig for at omvælte denne Plan. Han har sat sig for, at lede paa Afveje saa mange som han muligen kan.

Tvivle I paa en Djævels og onde Aanders Tilværelse? Behøver jeg at gøre de Sidste-Dages Hellige dette Spørgsmaal? Have I ikke set hans Aand aabenbaret? I have set Mænd og Kvinder i dette Samfund, der en Gang vare trofaste og nidkære til Herrens Værk. Men de faldt i Overtrædelse, og en anden Aand tog dem i Besiddelse. Mænd, der stod i saa høje Embeder som det første Præsidentskab, have svigtet Sandheden. Jeg erindrer fuldt vel William Law, som var Raadgiver til Profeten Joseph Smith, og var hans Ven, Guds Ven tilsyneladende, en agtet Mand i Kirken; men han syndede, og han, som havde indtaget den høje og ansvarsfulde Stilling, lagde Planen til at dræbe Herrens Profet, Joseph Smith. Han var en af de værste Konspiranter ved Sammensværgelsen for at aflive Profeten, og virkede meget ivrigt for at faa ham dræbt. Nogle blandt de tolv Apostle lode sig henrive af den samme Aand.

(Fortsættes.)

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien for Aaret 1898.

Konferencer.	Konference-Præsidenter.	Grene.	Missionærer fra Zion.		Lokale Præstedømme.				Medlemmer.	Total Medlemmer og lokale Præstedømme.	Børn under 8 Aar.	Totalsum.	Døbte.	Emigrerede.		Udelukkede.	Døde.	Ankomne.	Bortflyttede.	Fremmedes Huse besøgte.		Evangeliske Samtaler.	Skrifter omsatte.	Bøger omsatte.	Møder afholdte.
			Højpræster.	Halvfjerds.	Ældster.	Præster.	Lærere.	Diakoner.						Over 8 Aar.	Under 8 Aar.					Ved Tilbud af Skrifter.	Efter Indbydelse.				
Kjøbenhavn..	Nels Jenson	7	2	20	27	12	18	4	426	487	106	593	100	37	1	6	3	9	4	11282	3873	6718	12307	440	498
Aarhus	Andrew Petersen	7	3	18	22	9	18	2	273	324	93	414	54	20		14	4	14	14	6242	2580	4316	7139	56	1064
Aalborg.....	L. M. Christiansen	3	2	17	10	16	11	7	277	321	76	397	23	15	8	2	7		4	9155	1579	6384	9437	238	296
Danmark.....		17	7	55	59	37	47	13	976	1132	275	1404	177	72	9	22	14	23	22	26679	8032	17418	28883	734	1858
Norge: Kristiania ...	C. W. Peterson	13	3	33	45	13	23	10	769	860	231	1091	106	47	5	15	14	6	1	44922	822	10997	43263	627	1371
Stockholm ...	P. F. Sandberg	10		29	94	61	39	20	1174	1388	286	1674	171	37	2	20	19	16	20	28121	265	4715	28332	580	1482
Goteborg....	Charles E. Forsberg	8	1	19	53	23	28	22	416	542	160	702	70	40	4	5	5	11	9	19969	677	3774	21375	503	885
Skåne	Andrew Anderson	5	2	13	10	13	15	7	254	299	84	383	66	18		5	8	10	4	10382	1069	4390	7603	247	649
Sverige......		23	3	61	157	97	82	49	1844	2229	530	2759	307	95	6	30	32	37	33	58472	2011	12879	57310	1330	3016
	Totalsum ...	53	13	149	261	147	152	72	3589	4221	1036	5254	590	214	20	67	60	66	56	130073	10865	41294	129456	2691	6245

Livets Regn og Solskin.

Om vi altid i Solskin vanke
Uden Uvejr og Taagesky —
Uden Sorg eller Nød at anke —
Fra Smerte og Møje fri —
Om aldrig en brusende Bølge
Os trued, og mørkt det saa ud,
Hvad vilde det have til Følge?
Mon ikke vi glemte vor Gud?

Derfor takke vi bør vor Fader
For Uvejr og Tordenens Røst;
For det Mørke og Mulm, han tillader,
Thi det nærmer os ham for Trøst.
Om Prøver os bedre kan lære
At skatte hans Kærlighed,
Da ske det til Herrens Ære,
For hvem vi os bøje ned.

F. C.

Dødsfald.

I Salt Lake City, Utah, afgik ved Døden den 3die Januar 1899 Ældste Hakon Nielson af Lungebetændelse. Han var født den 17de Juni 1834 i Zimmershamn i Sverrig, og annammede Evangeliet for en 30 Aar siden i København. Hans Familie, der bestod af 2 Sønner og 3 Døtre, emigrerede paa forskellige Tider til Utah, hvor han selv med sin Hustru ankom om Sommeren i 1896. Senere bosatte han sig i Salt Lake City, hvor hans Død indtraf. Han var trofast til Evangeliet, og efter 2 Dages Lidelse hensov han stille og roligt.

Hans yngste Søn, Alexander J. Nielsen, ankom til København som Missionær den 4de Juli 1898, og virker nu i Københavns Gren for at udsprede Kristi sande Lære.

Indhold.

København.
Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).